

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10065/2558

พนักงานอัยการจังหวัดสระบุรีโจทก์ นายวัชรพงษ์ ญาติโพธิ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 290, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย ถูกบริเวณหน้าอกด้านซ้าย โดยเจตนาฆ่าและผู้ตายถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 288 นั้น ความผิดตามฟ้องของโจทก์ย่อมรวมถึงการทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 290 ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่าง แต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 290 ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในข้อหาดังกล่าว ซึ่งมีอัตราโทษเบากว่าตามที่พิจารณาได้ความได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ในการพิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดเจตนาทำร้ายร่างกายหรือเจตนาฆ่า นั้น จะต้องพิจารณาจากความร้ายแรงของอาวุธ ภัยวาระที่ถูกกระทำ ลักษณะบาดแผลที่ได้รับ และพฤติการณ์แห่งการกระทำอื่น ๆ ประกอบกัน ซึ่งพฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลย จะมีความสำคัญในการวินิจฉัยถึงเจตนาของจำเลยยิ่งกว่าหลักเกณฑ์อื่น ๆ มิใช่พิจารณาแต่เพียงอาวุธ ลักษณะอาการในการจ้วงแทง และบาดแผลที่ได้รับเท่านั้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 91 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาเสพเมทแอมเฟตามีน พาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนข้อหาฆ่าผู้อื่น ให้การต่อสู้โดยอ้างเหตุป้องกัน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฆ่าผู้อื่น จำคุกตลอดชีวิต ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 100 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร และฐานเสพเมทแอมเฟตามีนโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงแรก ปรับ 50 บาท กระทงที่สอง จำคุก 3 เดือน ส่วนความผิดฐานฆ่าผู้อื่น ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาและจำเลยมอบเงินช่วยเหลือมารดาของผู้ตายจำนวนหนึ่ง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ลงโทษจำคุก 33 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 33 ปี 7 เดือน และปรับ 50 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 จำเลย

อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 วางโทษจำคุก 6 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุก 4 ปี รวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 4 ปี 3 เดือน และปรับ 50 บาท นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุดังฟ้อง ขณะที่ผู้ตายและ นางสาวฐิติมา กำลังพูดคุยกันอยู่ที่บริเวณหน้าห้องพักของนางสาวนิตยา ซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุ จำเลยขับรถจักรยานยนต์ไปยังที่เกิดเหตุโดยนำอาวุธมีดของกลางติดตัวไปด้วย ต่อมาผู้ตายถึงแก่ ความตายตามรายงานการชันสูตรพลิกศพ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลย กระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยเจตนาตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์มีนางสาวฐิติ มา เป็นประจักษ์พยานเบิกความว่า ระหว่างที่พยาน นางสาวนิตยา นายสถาพร และผู้ตายกำลัง รับประทานอาหารและพูดคุยกันอยู่ที่ห้องพักของนางสาวนิตยาเวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลย ขับรถจักรยานยนต์มาที่ห้องพักดังกล่าวเคาะประตูเรียกพยานแล้วพูดคุยกันโดยจำเลยยืนอยู่นอก ห้อง ส่วนพยานยืนอยู่ภายในห้อง ระหว่างนั้นผู้ตายมองหน้าจำเลย จำเลยจึงถามผู้ตายว่ามองหน้า ทำไม ผู้ตายลุกขึ้นและเกิดการโต้เถียงกับจำเลย นายสถาพรเดินไปพูดกับจำเลยว่า ใจเย็นเย็น เข้ามาพูดคุยกันในห้องก่อน จำเลยผลักกนายสถาพร ผู้ตายโกรธจึงหยิบมีดขึ้นมาถือไว้ข้างตัว จำเลยร้องตะโกนว่าให้ออกไปนอกห้อง แต่พยานและนางสาวนิตยาห้ามผู้ตายไว้ จำเลยก็ขับ รถจักรยานยนต์ออกไป ต่อมาเวลาประมาณ 22 นาฬิกา พยานจะกลับบ้าน พยานกับผู้ตายได้ออก ไปยังที่จอดรถจักรยานยนต์บริเวณหน้าห้องพัก ส่วนนางสาวนิตยากับนายสถาพรก็ปิดห้องเพื่อจะ เข้านอน ขณะที่พยานกับผู้ตายนั่งคร่อมรถจักรยานยนต์คนละคันพูดคุยกันอยู่นั้น นายวิเชียรพงษ์ ได้ขับรถจักรยานยนต์โดยมีจำเลยนั่งซ้อนท้ายมาด้วย เพื่อทำความเข้าใจกับผู้ตาย แต่ไม่สามารถ ตกลงกันได้ นายวิเชียรพงษ์จึงขับรถจักรยานยนต์พาจำเลยออกไป ประมาณ 10 นาที จำเลยได้ขับ รถจักรยานยนต์มาอีก แล้วเข้าไปพูดกับผู้ตายว่า "มีงี้อะไรใส่กูหรือ" ผู้ตายตอบว่า "มีงี้อะไรใส่กู ทำไม" จึงเกิดการโต้เถียงทำร้ายและเข้าต่อสู้กัน แต่จำเลยสู้ผู้ตายไม่ได้จึงวิ่งไปหยิบมีดที่ใต้เบาะ รถจักรยานยนต์ของจำเลยมาถือไว้ ทันใดนั้นผู้ตายวิ่งตามมาโดยพยานพยายามห้ามไว้ แต่ห้ามไม่ อยู่ เกิดการต่อสู้และล้มลงไปที่พื้นดินทั้งคู่ สักครู่หนึ่งจำเลยได้ลุกขึ้นวิ่งหนีไป พยานเข้าไปดูเห็น ผู้ตายถูกแทง ผู้ตายลุกขึ้นพร้อมกับดึงมีดออกจากตัว เดินถือไปที่หน้าห้องพักของนางสาวนิตยา โดยมีพยานเข้าไปประครองผู้ตาย และเคาะประตูเรียกนางสาวนิตยาออกมา นำตัวผู้ตายส่ง โรงพยาบาล ร้อยตำรวจโทสุรศักดิ์ พนักงานสอบสวนเบิกความว่า เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2556 เวลา 00.10 นาฬิกา ขณะที่พยานปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวร ได้รับแจ้งว่ามีเหตุ ทำร้ายร่างกายที่บริเวณห้องเช่าไม่ทราบเลขที่ หมู่บ้านหนองมะค่า ตำบลบ้านป่า อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จึงไปยังที่เกิดเหตุ พบนางสาวฐิติมาแจ้งว่าจำเลยเป็นผู้ก่อเหตุและพบอาวุธมีด ทำการยึดไว้เป็นหลักฐานตามบันทึกการตรวจยึด พยานได้สอบปากค่านางสาวฐิติมาไว้ครั้งแรกเมื่อ วันที่ 18 สิงหาคม 2556 ซึ่งเป็นในวันรุ่งขึ้นจากวันเกิดเหตุ โดยนางสาวฐิติมาให้การว่า เวลาประมาณ 22.30 นาฬิกา ขณะที่นางสาวฐิติมากับผู้ตายกำลังจะกลับบ้าน นายวิเชียรพงษ์ได้ ขับรถจักรยานยนต์มีจำเลยนั่งซ้อนท้ายมา จำเลยเดินไปพูดกับผู้ตายว่า "เออจะเอาอย่างไร เรื่อง รถจักรยานยนต์ของนายอนุมาศ (ผู้ตาย) ที่เบรกไม่อยู่ กูไม่ได้ทำ" ผู้ตายพูดว่า "ไม่เป็นไร" นายวิเชียร พงษ์พูดว่า "ให้เคลียร์ให้จบวันนี้" จำเลยพูดว่า ไม่จบเพราะผู้ตายเป็นคนใส่ร้ายว่า ที่ รถจักรยานยนต์เบรกไม่อยู่เข้าใจว่าจำเลยเป็นคนทำ ทำให้จำเลยไม่พอใจและเดินเข้าไปหาผู้ตาย

เพื่อจะหาเรื่อง นายวิเชียรพงษ์เข้าห้ามและพูดว่าไม่อยากให้มีเรื่องกัน ทำให้จำเลยไม่พอใจ จากนั้น นายวิเชียรพงษ์ก็พาจำเลยกลับไป ต่อมาประมาณ 15 นาที จำเลยขับรถจักรยานยนต์ไปยังที่เกิดเหตุอีกครั้งหนึ่งเพียงคนเดียว จำเลยพูดว่า "ไหนมึงบอกกับกูว่ามึงจะออกไป" ผู้ตายพูดว่า กำลังจะออกไป จำเลยบอกให้นางสาวฐิติมาถอยไป แต่นางสาวฐิติมาไม่ถอย จากนั้นจำเลยได้เปิดเบาะรถจักรยานยนต์หยิบเอามีดปลายแหลมออกมาแล้ววิ่งไปหาผู้ตาย จำเลยกับผู้ตาย ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันนานประมาณ 5 นาที ผู้ตายก็ล้มลงและพบบาดแผลถูกมีดแทงที่ชายโครงด้านซ้าย 1 แผล และที่บริเวณต้นขาซ้าย 1 แผล มีเลือดไหลออกมาจำนวนมาก ครั้งที่สอง นางสาวฐิติมาให้การเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 2 กันยายน 2556 ว่า จำเลยถือมีดด้วยมือขวา แขนข้างลำตัว บอกให้นางสาวฐิติมาถอยไป แต่นางสาวฐิติมาไม่ถอย จากนั้นจำเลยก็เดินเข้าหาผู้ตายและต่อสู้กันจนล้มไปด้วยกัน โดยผู้ตายอยู่ด้านล่าง จำเลยล้มทับอยู่ข้างบน ส่วนนางสาวฐิติมาล้มลงอยู่ข้างบุคคลทั้งสอง หลังจากนั้นเกิดการชุลมุนประมาณ 5 นาที นางสาวฐิติมาจึงรู้ว่าผู้ตายถูกแทง และครั้งที่สาม นางสาวฐิติมาให้การเพิ่มเติม เมื่อวันที่ 24 กันยายน 2556 ว่า จำเลยเดินทางไปห้องพักของนางสาวนิตยา รวม 3 ครั้ง ครั้งแรกขณะที่นางสาวฐิติมา นางสาวนิตยา นายสถาพรและผู้ตาย กำลังรับประทานอาหารอยู่ จำเลยขับรถจักรยานยนต์ไปที่ห้องพักของนางสาวนิตยาและเคาะประตูห้อง นายสถาพรมาเปิดประตู จำเลยได้ผลักกนายสถาพรพร้อมกับพูดว่า "หลบไปเอ็งไม่เกี่ยว" จำเลยถามนางสาวฐิติมาว่า ไหนบอกว่าอยู่ห้อง นางสาวฐิติมาตอบว่า "ไม่คุยแล้วทำไม มีสิทธิอะไร" จำเลยมองไปที่ผู้ตายทำให้ผู้ตายไม่พอใจและโกรธที่จำเลยผลักกนายสถาพร ผู้ตายลุกขึ้นไปหยิบมีด จำเลยจึงพูดว่า "มึงหยิบมาเลย มึงหยิบมาเลย" นางสาวนิตยาได้ห้ามและเอามีดจากผู้ตายไปเก็บไว้ จากนั้นจำเลยขับรถจักรยานยนต์ออกไป ต่อมาเวลาประมาณ 22.30 นาฬิกา นายวิเชียรพงษ์กับจำเลย ได้เดินทางไปหน้าห้องพักของนางสาวนิตยา เพื่อจะปรับความเข้าใจกันเรื่องรถจักรยานยนต์ของผู้ตายเบรกไม่อยู่ แต่จำเลยกับผู้ตายคุยกันไม่รู้เรื่องและจะทะเลาะกัน นายวิเชียรพงษ์จึงพาจำเลยกลับไป จากนั้นนางสาวฐิติมากับผู้ตายได้พูดคุยกันต่อในขณะที่นั่งรถจักรยานยนต์ของแต่ละคน ระหว่างนั้นมีการส่งข้อความเข้ามาที่โทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้ตาย ผู้ตายจึงโทรศัพท์ถามไปว่าโทรศัพท์มาหรือเปล่า ต่อมาก็ได้ยินเสียงคนทะเลาะกันและผู้ตายพูดว่า "ไอ้เหี้ย" แล้ววางสายไป จากนั้นผู้ตายพูดกับนางสาวฐิติมาว่าจำเลยโทรศัพท์มา นางสาวฐิติมาจึงพูดว่า "ช่างเถอะให้มันจบได้แล้ว" อีก 5 นาทีต่อมา จำเลยขับรถจักรยานยนต์มาที่หน้าห้องพักของนางสาวนิตยาอีก จนเกิดการทะเลาะกันเป็นเหตุให้ผู้ตายถูกทำร้ายและเสียชีวิตในเวลาต่อมา รายละเอียดปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ เห็นว่า คำเบิกความของนางสาวฐิติมาสอดคล้องกับคำเบิกความของนางสาวนิตยาและนายสถาพรว่ามีการพูดโต้เถียงกันระหว่างผู้ตายกับจำเลย และตามคำให้การของนางสาวฐิติมาในชั้นสอบสวนรวมสามครั้ง ได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายกับจำเลยจะมีการพูดโต้เถียงกัน ก่อนที่จะมีการเข้าทำร้ายร่างกายกัน พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่าทั้งจำเลยและผู้ตายต่างสมัครใจทะเลาะวิวาทกันและมีเจตนาที่จะทำร้ายซึ่งกันและกันต่อเนื่องกันมาตั้งแต่จำเลยเดินทางไปห้องพักของนางสาวนิตยาทั้งสามครั้ง จากนั้นจึงมีการต่อสู้กันแต่จำเลยสู้ไม่ได้จึงวิ่งไปหยิบมีดที่ได้เบาะเมื่อแพทย์ผู้ชันสูตรพลิกศพผู้ตายมีความเห็นว่า สาเหตุการตายเกิดจากภาวะช็อกจากการเสียเลือดเนื่องจากแผลถูกแทงที่อกซ้ายตามรายงานการชันสูตรพลิกศพ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย ถูกบริเวณหน้าอกด้านซ้าย โดยเจตนาฆ่า

และผู้ตายถึงแก่ความตาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 นั้น ความผิดตามฟ้องของโจทก์ย่อมรวมถึงการทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ด้วย ถือได้ว่าความผิดตามฟ้องรวมการกระทำหลายอย่างแต่ละอย่างอาจเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 290 ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในข้อหาดังกล่าว ซึ่งมีอัตราโทษเบากว่าตามที่พิจารณาได้ความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ที่โจทก์ฎีกาว่า การที่จำเลยเข้าไปก่อกรวนชวนทะเลาะวิวาทถึง 3 ครั้ง โดยครั้งที่ 3 จำเลยลงจากรถจักรยานยนต์แล้วนำมิดที่ซ่อนไว้ได้เบาะไปใช้ในการต่อสู้ซึ่งเป็นมีดปลายแหลมขนาดใหญ่ หากนำไปใช้ก่อเหตุย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าจะทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายได้ เจตนาฆ่ามิได้มุ่งหมายการมองเห็นแต่ลักษณะอาการในการจ้วงแทงเท่านั้น แต่พิจารณาจากอาวุธที่ใช้แทงทำร้ายด้วย ประกอบกับบาดแผลที่ชายโครงด้านซ้ายซึ่งเป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย หากจำเลยไม่ประสงค์ต่อชีวิตของผู้ตายก็คงจะไม่ใช้อาวุธร้ายแรงถึงขนาดนี้เห็นว่าการพิจารณาว่า ผู้กระทำความผิดมีเจตนาทำร้ายร่างกายหรือเจตนาฆ่านั้น จะต้องพิจารณาจากความร้ายแรงของอาวุธ อวัยวะที่ถูกกระทำ ลักษณะบาดแผลที่ได้รับและพฤติการณ์แห่งการกระทำอื่น ๆ ประกอบกัน ซึ่งพฤติการณ์แห่งการกระทำของจำเลย จะมีความสำคัญในการวินิจฉัยถึงเจตนาของจำเลยยิ่งกว่าหลักเกณฑ์อื่น ๆ มิใช่พิจารณาแต่เพียงอาวุธ ลักษณะอาการในการจ้วงแทงและบาดแผลที่ได้รับตามที่โจทก์ฎีกาเท่านั้น ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ประเสริฐ นิธิโรจน์ · จักร อุตตโม · สุรทิน สาเรือง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/10065/2558>